

FOTO CEES HARTMAN

met een fotolijstje aanzetten of met een portret op hun mobieltje. Een van de mannen neemt niets in zijn handen. „Omdat alles wat hij mist in zijn hoofd zit.”

Een jonge landgenoot van Khoury kiest ervoor met bloemen op de foto te gaan. Hij werkte in de noordelijke havenstad Latakia in een bloemenzaak en is verzot op alle soorten ruikers. Omdat hij weinig vrienden heeft, praat hij er zelfs mee. Hij dacht bij zijn vlucht nooit meer bloemen te zien, maar had buiten Nederland gerekend. „Op zijn kamer op de boot staat ook altijd een gevulde vaas.”

De reacties op de expositie van Khoury zijn lovend. Hij heeft het gevoel dat zijn bedoeling goed overkomt op de bezoekers. Hij wil laten zien dat deze vluchtelingen alles achter zich hebben gelaten op zoek naar een beter leven. Dat ze thuis hun dromen hadden, carrières, succesvol waren. En dan opeens aan de andere kant van de wereld opnieuw moeten beginnen.

Gastgezin

Khoury kan de asielboot uiteindelijk verlaten dankzij het Takecarebnb-programma. Dat is bedoeld om vluchtelingen met een verblijfsstatus een kwartaal op te nemen in een Nederlands gastgezin. Op die manier leren de nieuwkomers sneller te integreren, door zich de taal en de mores eigen te maken. Khoury heeft een match met een familie in Koog aan de Zaan. Het bevalt beide partijen zo

„
Ik kan niet
geloven dat de
nieuwe leider
opeens een heel
ander persoon
is geworden

goed dat de termijn met drie maanden wordt verlengd. Inmiddels woont Khoury weer bij een ander gezin, in Purmerend.

Daar volgt hij afgelopen zaterdag de ontwikkelingen in Syrië. Waar gevluchte landgenoten overal in de wereld euforisch zijn over het afzetten van Assad, heeft Khoury heel andere gedachten. Vooral over de nieuwe leider Ahmed Hussein

al-Sharaa, ook wel bekend onder zijn 'strijdersnaam' Abu Mohamad al-Julani. Hij hoort cynisch zijn toespraak aan op televisie, zijn streven naar een modern en verenigd Syrië.

„Maar deze man heeft bij IS en Al Qaida gezeten. Hij heeft meegedaan aan onthoofdingen en is een van de meest extreme moslims die ik ken. Ik kan niet geloven dat hij opeens een heel ander persoon is geworden. Voor mijn gevoel is het ene kwaad verdreven om plaats te maken voor een ander kwaad. Het gaat van een militair regime naar een radicaal-islamitisch bewind.”

Extreem bezorgd

Khoury vreest dat het voor christenen zoals hij en zijn familie alleen maar onveiliger wordt in Syrië. Ook andere minderheidsgroepen staan volgens hem zeer argwanend tegenover de toekomst. De fotograaf is extreem bezorgd om het welzijn van zijn echtgenote, zoon en dochter in Syrië. Gevraagd naar hun namen zwijgt hij. Hij vindt het veiliger die niet in de krant te vermelden. Khoury krijgt momenteel heel moeizaam contact met zijn vrouw. Per zes uur is er in hun woonplaats namelijk slechts twintig minuten elektra beschikbaar. „Verder zijn de scholen dicht, is er geen brandstof en kunnen ze niks in de winkels kopen.”

Liever vandaag dan morgen haalt Khoury zijn gezin naar Nederland, maar hij heeft geen idee hoe. Zijn hun paspoorten onder de nieuwe

machthebbers nog geldig? Functioneren de luchthavens zoals zou moeten? En hoe staat Nederland op dit moment tegenover nieuwe vluchtelingen uit zijn geboorteland? Minister Marjolein Faber heeft de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) voorlopig opdracht gegeven aanvragen van Syriërs het komende half jaar niet te behandelen.

„Mijn enige hoop is dat de IND op grond van mijn dossier mijn familie documenten verleent waardoor ze naar Nederland kunnen komen. Via het vliegveld van Beiroet zouden ze dan deze kant op kunnen komen. Nee, het heeft ook geen zin om tussenpersonen in te huren. Die wisten altijd precies welke vluchtroutes ze konden gebruiken, maar zijn door de nieuwe situatie ook in onzekerheid. Het is te gevaarlijk om het te proberen.”

Onbekommerd

Khoury denkt nog geregeld terug aan de onbekommerde jaren die hij en zijn vrouw in Europa hadden. Zeven jaar lang woonde hij op Cyprus en studeerde zij psychologie in Frankrijk. Ze hadden het heerlijk samen. Toch besloten ze terug te gaan naar Syrië, een jaar voordat de burgeroorlog uitbrak in 2011. „Waarom? Omdat het natuurlijk voelde. Je wilt leven in het land waar je bent geboren. En het voelde ondanks alles voor ons stabiel om er te wonen. Maar dat is voorbij.”